

[Steen Folke]

Jeg vil komme med nogle bemærkninger til et par af ordførerne og lidt flere til forsvarsministeren.

Først hr. Palle Simonsen, der havde hæftet sig ved, at vi i vores forespørgsel havde spurgt om planerne for »det danske militær«. Det er ganske rigtigt. Det er også rigtigt, det ikke er nogen tilfældighed, at vi har spurgt om det på den måde. Hr. Palle Simonsen mente at vide, at det er et ganske nyt udtryk. Jeg kan fortælle hr. Palle Simonsen, at det er det ikke, det er oldgammelt. Det er i virkeligheden noget nyt, at man alle steder er begyndt at tale om »forsvaret«. Tidligere hed det noget med »krigsminister«. Da sagde man tingene lidt mere ligeud. Da havde man en krigsminister i Danmark, og man havde en krigsminister i en række andre lande, vi kan sammenligne os med. Så det, der er nyt, det er, at man forsøger at pakke det ind i dette langt mere velklingende ord »forsvar«. Alle taler jo om »forsvar«. Sovjetunionen taler om »forsvar«, når de går ind i Afghanistan. USA taler om »forsvar«, når de sender bomber Vietnam. Det er »forsvar« alt sammen. Vi foretrækker at kalde tingene ved deres rette navn.

Det med, om det er forsvar eller angreb, kan diskuteres i bestemte situationer, men ingen kan bestride, at der er tale om et militær, at Danmark har et militær, og at det kan bruges både til forsvar og angreb. Jeg mener, at nogle af de våben, som Danmark er medansvarlig for, f.eks. de 572 atomraketter, i høj grad er angrebsvåben. De kan bruges til angreb, og det er det uhyggelige ved dem. Så jeg foretrækker at kalde det, som hr. Palle Simonsen kalder et »forsvar«, for et »militær«. Men det er da klart, at det afslører noget om vores holdning til tingene, ligesom hr. Palle Simonsen givetvis foretrækker at tale om »kerneenergi«; det er det, jeg kalder »atomkraft«, og deri ligger der nok også en forskel.

Både hr. Arne Christiansen og hr. Arentoft sagde til forespørgerne: ja men hvad vil I stille i stedet for, når I ikke kan lide dette forsvar eller militær? Dér vil jeg gerne understrege, at vi mener helt klart, at Danmark skal meldes ud af NATO. Vi er modstandere af det professionelle militær, som er bygget op ikke mindst inden for den sidste halve snes år, hvor professionaliseringen er gennemført så langt, som den er. Vi er ikke paci-

fister, vil jeg gerne sige. Vi mener, at væbnet kamp kan være nødvendig. Vi har støttet forskellige former for væbnet kamp rundt omkring, f.eks. den vietnamesiske kamp mod USA-imperialismen, og vi har støttet befrielsesbevægelsernes kamp i det sydlige Afrika. Vi mener med andre ord, at det kan være nødvendigt. Vi var heller ikke imod modstandskampen. Nu eksisterede VS ikke dengang, men det er klart, at vi mener, det var rigtigt at gå til modstand, også med våben i hånd. Det var det, hr. Arne Christiansen henviste patetisk til. Vi er ikke uenige i, at det var nødvendigt. Og når man spørger, hvad vi vil have i stedet, så vil vi svare, at hvis vi skal have noget, så vil vi da hellere have noget, vi kunne kalde en folkemilitæ, i stedet for et professionelt militær. Det var måske et muligt alternativ.

Så vil jeg sige til forsvarsministeren, at det passer ikke, som ministeren sagde i første omgang, at VS er blandt de partier, der har bebrejdet regeringen, at man lagde forslag frem til åben forhandling her. Det tør jeg nok sige vi aldrig nogen sinde har bebrejdet regeringen. Vi ønsker at få tingene frem i lyset, og den holdning har vi aldrig fraveget.

Men så til de vigtigere ting. Forsvarsministeren sagde i denne omgang en lille smule om sin vurdering af forsvarskommandoens vurdering af forskellen på niveau 1 og niveau 2 og niveau 3 i oplægget. Men alligevel holdt han sig meget til, at det var en sagkyndig vurdering. Jeg mener nu, det er en groft politiserende vurdering, der udmaler forskellene mellem nulløsningen og de to andre løsninger.

Men jeg vil alligevel fastholde et spørgsmål til forsvarsministeren, for selv om der nok lå en forsigtig tilslutning fra ministeren til forsvarskommandoens vurdering, så var det alligevel, som om han sagde, at selve dette, at man befinder sig i politiske forhandlinger, gør, at man må afstå fra en politisk vurdering. Det forstår jeg ikke. Jeg kan ikke forstå, at regeringen ikke kan komme med sin egen politiske vurdering af forsvarskommandoens vurdering, uanset at man befinder sig i forhandlinger. Det er vel ikke sådan, at det er de konservative og de andre forligspartier, der afgør regeringens og socialdemokratiets vurdering af forsvarskommandoens oplæg. Det må vi kunne komme nærmere.